

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Misztal-Konecka (przewodniczący)

SSN Beata Janiszewska

SSN Kamil Zaradkiewicz (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku "W. " Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o dokonanie wpisu prawa własności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 listopada 2021 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 25 stycznia 2019 r., sygn. akt IV Ca [...],

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 25 stycznia 2019 r. Sąd Okręgowy w P. w sprawie z wniosku W. sp. z o.o. w P. z udziałem P. sp. z o.o. w P. o dokonanie wpisu prawa własności na skutek apelacji wnioskodawcy oddalił apelację.

W dniu 7 maja 2018 r. wnioskodawca W. sp. z o.o. w P. wniósł o dokonanie wpisu prawa własności w dziale I księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości stanowiącej grunty orne, położonej w R. gm. R. o łącznej o powierzchni 0,4951 ha, z uwagi na podział spółki „P.” sp. z o.o. w P. poprzez przeniesienie całego jej majątku na spółki nowo zawiązane, - w zakresie przedmiotowej nieruchomości na spółkę W. sp. z o.o. w P..

Sąd Rejonowy w P. postanowieniem z 19 października 2018 r. oddalił wniosek. Sąd ustalił, że do wniosku nie załączono zgody Prezesa K. na nabycie przedmiotowej nieruchomości rolnej. Z treści księgi wieczystej wynika, że nieruchomość, dla której księga jest prowadzona, stanowi grunt orny i takim oznaczeniem sąd jest związany. Przypomniat, że sąd wieczystoksięgowy nie prowadzi postępowania dowodowego i nie ma kognicji do ustalania, czy sposób korzystania z nieruchomości jest inny niż ujawniony w księdze wieczystej, a w konsekwencji w sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego (dalej: u.k.u.r., tekst jednolity: Dz. U. z 2020 r., poz. 1655).

Od powyższego orzeczenia apelację wywiódł wnioskodawca, zaskarżając je w całości i zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. 1) art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece (dalej u.k.w.h.) poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji niedokonanie sprostowania z urzędu oznaczenia nieruchomości ujawnionego w księdze wieczystej, a nadto w sytuacji, gdy aktualnie brak uprawnionego podmiotu, który mógłby złożyć stosowny wniosek o zmianę oznaczenia rzeczowej nieruchomości, a to wobec wykreślenia z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego w dniu 2 lipca 2018 roku dotychczasowego właściciela przedmiotowej nieruchomości, tj. spółki „P.” Sp. z o.o.; 2) art. 2a ust. 4 u.k.u.r. poprzez jego błędne zastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, iż w przypadku dokonania podziału spółki „P.” Sp. z o.o. poprzez przeniesienie jej całego majątku (w tym nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta) na rzecz W. Sp. z o.o. doszło do nabycia przez W. Sp. z o.o. nieruchomości rolnej, a tym samym wymagane było uzyskanie na przedmiotowe nabycie zgody Prezesa Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa; 3) art. 1a ust. 1 w zw. z art. 2 pkt 1) u.k.u.r. poprzez ich błędną wykładnię skutkującą nieprawidłowym przyjęciem, iż przedmiotowa nieruchomość stanowi nieruchomość rolną, co w konsekwencji spowodowało niewłaściwe zastosowanie u.k.u.r. Ponadto wnioskodawczyni zarzuciła orzeczeniu Sądu pierwszej instancji naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. 1) art. 626⁸ § 1 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię skutkującą nieprawidłowym przyjęciem, iż Sąd I instancji z urzędu nie może dokonać

sprostowania oznaczenia nieruchomości, dokonując rozpoznania wniosku o wpis prawa własności; 2) art. 228 § 1 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie w niniejszym postępowaniu przez Sąd I instancji faktów powszechnie znanych, tj. miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części miejscowości R., uchwalonego uchwałą nr (...) Rady Gminy R. z 14 kwietnia 2016 roku, w sytuacji związania sądu w/w aktem prawa miejscowego.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i dokonanie przez Sąd z urzędu sprostowania oznaczenia przedmiotowej nieruchomości poprzez jej oznaczenie jako tereny na zabudowę usługowo-mieszkaniową, a w następstwie pkt 1 powyżej o dokonanie zmiany wpisu w dziale II księgi wieczystej poprzez wykreślenie prawa własności wpisanego na rzecz spółki pod firmą: „P.” Sp. z o.o. z siedzibą w P. i wpisanie w to miejsce własności przedmiotowej nieruchomości na rzecz W. Sp. z o.o. z siedzibą w P.. Wnioskodawczyni wniosła ponadto o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów sądowych zarówno przed I, jak i przed II instancją, w tym kosztów zastępstwa procesowego przed obydwoma instancjami, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd drugiej instancji, oddalając apelację w całości, podzielił argumentację prawną przytoczoną w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sądu *a quo*. Sąd wskazał, że skarżący nie legitymował się zgodą wymaganą na podstawie art. 2a ust. 1 u.k.u.r., zaś przeniesienie części lub całości majątku spółki dzielonej w trybie art. 529 § 1 k.s.h. stanowi nabycie w rozumieniu ustawy, a w konsekwencji konieczne jest uzyskanie zgody, o której mowa w u.k.u.r.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia wywiodła W. Sp. z o.o. z siedzibą w P., zaskarżając je w całości. Skarżąca postanowieniu Sądu drugiej instancji zarzuciła naruszenie prawa materialnego, tj. 1) art. 2a ust. 4 u.k.u.r. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji nieprawidłowe przyjęcie, iż w przypadku dokonania podziału spółki „P.” Sp. z o.o. poprzez przeniesienie jej całego majątku (w tym przedmiotowej nieruchomości) na rzecz W. Sp. z o.o. (spółki nowo zawiązanej), dokonanego w trybie art. 529 § 1 pkt 2 k.s.h. w zw. z art. 538 k.s.h. (w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 14 listopada 2016 r. - Dz. U. z 2016 r.,

poz. 2052 ze zm.), doszło do nabycia przez W. Sp. z o.o. nieruchomości rolnej, na które to nabycie wymagana była zgoda Dyrektora Generalnego Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa; 2) art. 2 pkt 1) u.k.u.r. poprzez jego błędną wykładnię skutkującą nieprawidłowym przyjęciem, iż przedmiotowa nieruchomość stanowi nieruchomość rolną, do której zastosowanie znajdzie u.k.u.r., podczas gdy nieruchomościami rolnymi nie są nieruchomości położone w obszarach przeznaczonych w planach zagospodarowania przestrzennego na cele inne niż rolne, a co za tym idzie - nie stosuje się do nich w/w ustawy; 3) § 14 uchwały nr (...) Rady Gminy R. z 14 kwietnia 2016 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części miejscowości R. położonej przy drodze wojewódzkiej nr (...) i drodze powiatowej nr (...) (Dz. Urz. Województwa (...) z 4 czerwca 2016 r., poz. 5155) w zw. z art. 87 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483) poprzez ich błędną wykładnię skutkującą nieprawidłowym przyjęciem, iż przeznaczenie terenu nieruchomości położonej w R., gmina R. składającej się z działek o nr [...]1, [...]2, [...]3, [...]4, [...]5, [...]6, [...]6, [...]8 i [...]10, o łącznej powierzchni 0,4951 ha, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr [...], uchwalone przez organy stanowiące prawo miejscowe, będące źródłem prawa powszechnie obowiązującego, nie wiąże sądu rejestrowego (wieczystoksięgowego), podczas gdy sąd wieczystoksięgowy, rozpoznając wniosek o wpis prawa własności do księgi wieczystej, powinien wziąć w/w okoliczność pod uwagę z urzędu; 4) art. 531 § 1 k.s.h. poprzez jego błędną wykładnię skutkującą nieprawidłowym przyjęciem, iż spółki nowo zawiazane powstałe w związku z podziałem spółki „P.” Sp. z o.o. nie wstępują z mocy prawa we wszystkie prawa i obowiązki określone w planie podziału, w tym w szczególności w prawo własności przedmiotowej nieruchomości. Ponadto Skarżąca orzeczeniu Sądu *ad quem* zarzuciła naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 626⁸ § 1 k.p.c. w zw. z art. 27 ust. 2 u.k.w.h. poprzez ich błędną wykładnię skutkującą nieprawidłowym przyjęciem, iż sąd rejestrowy (wieczystoksięgowy), dokonując rozpoznania wniosku o wpis prawa własności, nie może z urzędu sprostować oznaczenia nieruchomości na skutek bezpośredniego sprawdzenia danych w bazie danych katastru nieruchomości. Skarżąca wniosła o uchylenie postanowienia Sądu Okręgowego w

P. z 25 stycznia 2019 r. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie z zakreślającym ramy kognicji sądu wieczystoksięgowego art. 626⁸ § 2 k.p.c., rozpoznając wniosek o wpis, sąd ten bada jedynie treść i formę wniosku, dołączonych do wniosku dokumentów oraz treść księgi wieczystej. Dokonuje wpisu na wniosek i w jego granicach.

Wyłączną podstawą ustaleń faktycznych i prawnych sądu przy rozpoznawaniu wniosku o wpis w księdze wieczystej jest jedynie treść wniosku, treść dołączonych do niego dokumentów i treść księgi wieczystej (zob. uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2009 r., sygn. akt III CZP 80/90, OSNC 2010, Nr 6, poz. 84, wyrok z 19 marca 2003 r., sygn. akt I CKN 152/01, OSNC 2004, Nr 6, poz. 92).

W postanowieniu z 8 marca 2007 r., sygn. akt III CSK 347/06, Sąd Najwyższy wskazał, że ograniczona kognicja sądu pozwala uniknąć uwikłania postępowania o wpis w księdze wieczystej w rozstrzyganie każdorazowo sporów o istnienie prawa wpisanego lub podlegającego wpisowi. Sąd rozpoznaje wniosek o wpis w granicach określonych w art. 626⁸ § 2 k.p.c. i nie może uwzględniać żadnych dalszych okoliczności wynikających z wniosku o wpis i dołączonych do niego dokumentów. W postępowaniu wieczystoksięgowym nie mogą być więc rozpatrywane jakiegokolwiek spory z zakresu własności prowadzące sąd do konkluzji, że dokonanie wpisu zgodnego z wnioskiem doprowadzi do niezgodności stanu prawnego ujawnionego w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym (postanowienie Sądu Najwyższego z 22 maja 2003 r., sygn. akt II CKN 109/01, niepublikowane).

Sąd w postępowaniu wieczystoksięgowym może uwzględnić przy rozpoznaniu sprawy fakty znane mu urzędowo (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 4 kwietnia 2003 r., sygn. akt III CKN 1302/00, OSNC 2004, Nr 6, poz. 102, 15 grudnia 2005 r., sygn. akt V CK 54/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 138,

18 czerwca 2009 r., sygn. akt II CSK 4/09, 23 czerwca 2010 r., sygn. akt II CSK 661/09, OSNC 2011, Nr 1, poz. 12). Sąd wieczystoksięgowy może odmówić wpisu w księdze wieczystej, gdy istnieje znana mu urzędowo przeszkoda do jego dokonania (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2005 r. sygn. akt V CK 54/05, OSNC 2006, Nr 7-8, poz. 138). Sąd wieczystoksięgowy może zatem, jednak w ograniczonym zakresie, przedmiotem swojego badania objąć nie tylko te okoliczności, które wynikają z treści księgi wieczystej, wniosku czy dołączonych dokumentów. Art. 626⁸ § 2 k.p.c. nie wyłącza możliwości brania przez sąd pod uwagę przy rozstrzyganiu wniosku o wpis okoliczności znanych mu urzędowo, w świetle których istnieje przeszkoda do wpisu. Art. 626⁸ § 2 k.p.c. nie reguluje bowiem tego, w jaki sposób sąd ma stwierdzić przeszkodę wpisu, lecz wskazuje jedynie środki dowodowe, z których mogą korzystać uczestnicy w postępowaniu o wpis. Do okoliczności znanych sądowi z urzędu zaliczyć należy przede wszystkim fakty, które wynikają z dokumentów znajdujących się w aktach księgi wieczystej, wynikające z dokumentów innych ksiąg wieczystych i treści innych ksiąg wieczystych, a także fakty wynikające z pism lub środków zaskarżenia złożonych przez uczestników postępowania wieczystoksięgowego sprzeciwiających się wpisowi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 lutego 2021 r., sygn. akt II CSK 122/20, niepublikowane oraz powołane tam wcześniejsze orzecznictwo). Nie jest rolą sądu wieczystoksięgowego dokonywanie ustaleń co do charakteru i przeznaczenia nieruchomości oraz zgodności w tym zakresie treści działu I księgi wieczystej z katastrem nieruchomości (ewidencją gruntu) względnie z uchwałą właściwej rady gminy w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Zgodnie z art. 2a ust. 1 u.k.u.r., nabywcą nieruchomości rolnej może być wyłącznie rolnik indywidualny. Ust. 3 enumeratywnie wymienia podmioty, których ograniczenie to nie dotyczy, ale nie ma wśród nich takich podmiotów, jak skarżący. Zgodnie z aktualnym brzmieniem ust. 4 art. 2a, nabycie nieruchomości rolnej przez inne podmioty lub w innych przypadkach, niż wskazane w ustępach 1 i 3 ustawy, może nastąpić za zgodą Dyrektora Generalnego Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa (KOWR) wydanej na wniosek. *De lege lata* ograniczenie powyższe nie dotyczy jednak m.in. nabycia nieruchomości rolnej w wyniku podziału,

przekształcenia lub łączenia spółek prawa handlowego (art. 2a ust. 3 pkt 11 u.k.u.r. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 26 kwietnia 2019 r. o zmianie ustawy o kształtowaniu ustroju rolnego oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. poz. 1080). W przypadku podmiotów, które zostały wymienione jako te, które wymagają uzyskania zgody, a zatem inne podmioty niż wymienione w ust. 1 i 3, może nastąpić za zgodą Dyrektora Generalnego K., wyrażoną w postępowaniu administracyjnym w decyzji administracyjnej.

Przed wejściem w życie ustawy nowelizującej z dnia 26 kwietnia 2019 r., która konieczność uzyskania zgody wyłączyła, także nabycie nieruchomości rolnej przez osoby prawne, w tym spółki prawa handlowego, co do zasady wymagało uzyskania zgody Dyrektora Generalnego K., bez względu na to, czy prowadziły bądź zamierzały prowadzić działalność rolniczą. W konsekwencji spółka kapitałowa bez uzyskania odpowiedniej zgody Prezesa K. nie mogła nabyć nieruchomości rolnych.

Nie ulega wątpliwości, iż pod pojęciem nabycia nieruchomości w rozumieniu u.k.u.r. należy rozumieć także podział spółki poprzez przeniesienie całego majątku (w tym nieruchomości rolnej) na podstawie art. 529 § 1 pkt 4 k.s.h. *Lege non distinguente*, skoro ustawodawca przed nowelizacją z 2019 r. nie przewidywał szczególnych ograniczeń lub wyłączeń w zakresie obowiązku uzyskania zgody przez spółkę, to należy przyjąć, że odnosi się to do nabycia także na podstawie powyższego przepisu k.s.h. W konsekwencji wymaganie uzyskania zgody w świetle art. 2a ust. 3 u.k.u.r., jak trafnie przyjęły Sądy *meriti* w niniejszej sprawie, obejmowało przeniesienie nieruchomości w trybie art. 529 § 1 pkt 4 k.s.h. Ustawodawca dokonując nowelizacji nie wprowadził szczególnych rozwiązań odnoszących się do sytuacji nieuzyskania zgody w przypadku przeniesienia majątku w całości lub części w analizowanym trybie.

Z powyższych względów nie zasługiwał na aprobatę zarzut naruszenia art. 531 § 1 k.s.h. W świetle powyższych rozważań o zakresie kognicji sądu wieczystoksięgowego nie można uznać, by kwestia skuteczności nabycia i ewentualnie zastosowania art. 531 w niniejszej sprawie podlegała ocenie przez sąd wieczystoksięgowy. Jedynie na marginesie należy wskazać, iż nie znajduje

uzasadnienia zarzut braku podmiotu uprawnionego w postępowaniu wieczystoksięgowym. Po pierwsze, w polskim systemie prawnym nie istnieje kategoria pojęciowa nieruchomości niczych jako *res nullius*, tj. przedmiotów nienależących do nikogo. W świetle art. 46 k.c. nieruchomością gruntową jest wyodrębniona część powierzchni ziemskiej stanowiąca zawsze odrębny przedmiot własności. Wykluczona jest zatem wykładnia, prowadząca do odmiennych wniosków, niż wynikające wprost z treści art. 46 k.c., który pojęcie nieruchomości gruntowej wiąże z jej statusem praworzeczowym jako przedmiotu prawa własności. Po drugie, w przypadku skutku wskazanego w art. 531 k.s.h. w odniesieniu do podziału unormowanego w art. 529 k.s.h. nie znajduje zastosowania obowiązujący od 2015 r. art. 25e ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2021 r., poz. 112), zgodnie z którym mienie pozostałe po podmiocie wykreślonym z rejestru nabywa nieodpłatnie z mocy prawa Skarb Państwa, bez względu na przyczynę wykreślenia. W przeciwnym razie nie można byłoby mówić o sukcesji uniwersalnej w analizowanym przypadku przekształcenia podmiotowego.

Zgodnie z art. 27 ust. 1 u.k.w.h., w razie niezgodności danych katastru nieruchomości z oznaczeniem nieruchomości w księdze wieczystej sąd rejonowy dokonuje - na wniosek właściciela nieruchomości lub wieczystego użytkownika - sprostowania oznaczenia nieruchomości na podstawie danych katastru nieruchomości. Sprostowanie może być dokonane także z urzędu, na skutek bezpośredniego sprawdzenia danych w bazie danych katastru nieruchomości lub zawiadomienia jednostki prowadzącej kataster nieruchomości (ust. 2).

Dział I księgi wieczystej służy do oznaczenia nieruchomości, a zatem do ujawnienia danych faktycznych identyfikujących nieruchomość zgodnie z dokumentami urzędowymi, a nie do ujawnienia praw do niej przysługujących. Z tego względu wpisy w dziale I-O księgi wieczystej nie są objęte ani domniemaniem prawdziwości wpisów w księdze wieczystej (art. 3 u.k.w.h.), ani rękojmnią wiary publicznej ksiąg wieczystych (art. 5 u.k.w.h.). Wpis w dziale I nie odzwierciedla bowiem stanu prawnego nieruchomości, a jedynie jej faktyczny opis wynikający z dokumentów urzędowych będących podstawą wpisu.

Orzeczenie o sprostowaniu (aktualizacji) oznaczenia nieruchomości w dziale I księgi wieczystej nie rozstrzyga zatem o prawach ujawnionych w księdze wieczystej (zob. m. in. uchwały Sądu Najwyższego z: 28 lutego 1989 r., sygn. akt III CZP 13/89, OSNC 1990, Nr 2, poz. 26; 4 marca 1994 r., sygn. akt III CZP 15/94, Wokanda 1994, Nr 4, poz. 5; postanowienia Sądu Najwyższego z: 13 stycznia 1998 r., sygn. akt II CKN 529/97, OSNC 1998, nr 7-8, poz. 128; 10 stycznia 2002 r., sygn. akt II CKN 677/99, niepublikowane; 24 kwietnia 2019 r., sygn. akt IV CZ 9/19, niepublikowane). Nawet prawomocne orzeczenie sądu wieczystoksięgowego dotyczące oznaczenia nieruchomości w księdze wieczystej może być w każdej chwili zmienione na podstawie nowych dokumentów, dotyczących oznaczenia danej nieruchomości (postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2019 r., sygn. akt IV CZ 9/19, j.w.).

Jakkolwiek oznaczenie nieruchomości w księdze wieczystej nie jest objęte domniemaniem prawdziwości wpisanego prawa oraz nie jest chronione rękojnią wiary publicznej ksiąg wieczystych, to jednak również w tym zakresie sąd wieczystoksięgowy nie ma kognicji co do ustalenia prawidłowości czy aktualności ujawnionego w księdze wieczystej sposobu korzystania z nieruchomości. Zmiana (sprostowanie) wymaga odpowiedniej aktywności strony poprzez złożenie stosownych dokumentów z katastru nieruchomości (wypisu z operatu katastralnego, wypisu z rejestru gruntów, wyrysu z mapy ewidencyjnej). W niniejszej sprawie nie ustalono, aby Skarżąca wykazała inicjatywę w tym zakresie. Tymczasem dysponuje ona odpowiednimi instrumentami. Jak wskazał Sąd *ad quem*, jest nim możliwość wnioskowania o dokonanie sprostowania księgi z urzędu przy przedłożeniu odpowiednich dokumentów. Wypada zaznaczyć, że inicjatywa strony jest w świetle art. 27 u.k.w.h. zasadą, przepis ten bowiem wyraźnie wskazuje, iż sprostowanie na podstawie danych z katastru nieruchomości (ewidencji) jest dokonywane przede wszystkim na wniosek wskazanych w tym przepisie podmiotów, a wyjątkowo w okolicznościach, o których mowa w ust. 2, przez sąd *ex officio*.

Wpis prostujący w księdze wieczystej oznaczenie nieruchomości na podstawie danych z katastru nieruchomości nie przesądza prawa własności, nie jest objęty wiarą publiczną ksiąg wieczystych i nie powoduje także niezgodności

treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 marca 2018 r., sygn. akt V CZ 12/18, niepublikowane). Art. 27 ust. 1 u.k.w.h. realizuje postulat ścisłego powiązania danych objętych treścią wpisów w dziale I-O i ustawa w niczym nie krępuje osoby uprawnionej do zgłoszenia wniosku o sprostowanie orzeczenia w każdym czasie, w celu uzyskania zgodności danych objętych treścią wpisów w tym dziale z danymi ewidencji gruntów i budynków (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 września 2019 r., sygn. akt III CZ 30/19, niepublikowane).

Z tych przyczyn, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Z uwagi na treść art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904) Sąd Najwyższy, nie mając kompetencji do pominięcia stosowania przepisów ustawy oraz mając na względzie niepodważalność powołania sędziego na stanowisko na podstawie art. 179 Konstytucji RP, odstąpił od oceny prawidłowości powołania sędziów w składzie Sądu *ad quem* oraz w postępowaniu zainicjowanym skargą kasacyjną w niniejszej sprawie, a w konsekwencji ważności postępowania czy skuteczności orzeczenia z powyższych względów.

jw